

Mál nr. 30/1999

**M vegna ófjárráða sonar
og
Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar bónda**

Líkamsmeiðsl 02.07. 1994.

Gögn.

1. Málskot móttakið 05.02. 1999.
2. Skýrslur lögreglu.
3. Bréf lögmanns tjónþola til Tjónanefndar vátryggingarfélaganna dags. 14.04. 1998.
4. Bréf tannlæknis dags. 12.02. 1996 og ódagsett vottorð tannlæknis.
5. Bréf vátryggingafélagsins dags. 20.01. 1995 til lögmanns tjónþola.
6. Bréf lögmanns tjónþola til vátryggingafélagsins dags. 28.11. 1994.
7. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar dags. 19.02. 1999.
8. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 391/1998.

Málsatvik.

Samkvæmt fyrirliggjandi gögnum var hinn slasaði (tjónþolinn H), f. á árinu 1984, í sveit að tilteknum bæ. Í skýrslu lögreglu er atvikum efnislega lýst á þann veg að bóndinn hafi átt 18 vetra hest, sem notaður hefur verið fyrir börn. Umræddan dag hafi H komið á heimilið, hann hafi átt að vera í sveit um mánaðartíma. Norsk 13 ára stúlka, sem hafi verið vön hestum, hafi verið með hestinn og leyft drengjum að sitja hestinn og teymt undir. Hún hafi þjáðst af astma og hafi hún fengið kast meðan á þessu stóð. Hún hafi því beðið H að halda í hestinn en annar drengur hafi verið á hestinum. Hann hafi haldið í tauminn en þá hafi hesturinn viljað á rás og mun H hafa orðið fyrir höggi þannig að tennur brotnuðu. Fram kemur að trúlegast hafi hesturinn slegið höfðinu til og snoppa lenti í andliti drengsins.

Álitaefnið er hvort skaðabótaskylda sé fyrir hendi vegna framanritaðs.

Málskotsaðili og lögmaður hans telja svo vera. Þeir vekja m.a. athygli á því að bóndinn taki börn í sveit gegn gjaldi. Umrætt atvik sé ekki óhappatívik, heldur handvömm í verkstjórn sem hafi valdið slysinu. Rökin fyrir bótagrundvelli telja þeir sök vátryggingartakans að láta unga stúlku annast gæslu sér yngri barna. Drengurinn hafi verið óvanur hestum. Þá verði heldur ekki séð að Halldór hafi fengið viðeigandi hjálm sem e.t.v. hefði dregið úr slysinu eða forðað því. Ennfremur að vist drengsins hafi verið í atvinnuskyni og stúlkan væntanlega í vinnuveitandaábyrgð vátryggingartaka.

Í skýrslu lögreglu er haft eftir hinum slasaða að hann hafi “látið hestinn fara fetið en svo hafi hann hert á sér og viljað fara hraðar hann þá tekið í tauminn og reynt að forða því að hann færi hraðar en þá hafi hesturinn slengt hausnum til þannig að hann lenti á andliti mætta.

Vátryggingafélagið telur að af gögnum málsins verði ekki ráðið að tjónið verði rakið til háttsemi er felli skaðabótaábyrgð á vátryggingartaka. Drengirnir hefðu verið í fylgd 13 ára stúlku sem leiðbeindi þeim og aðstoðaði við að nota hestinn. Það að stúlkan feli drengnum að halda í eða teyma hestinn þegar hún fær astmakast verði ekki talið auka almennt hættuna á að tjón verði, “enda um rólegan barnvnanan, eldri hest að ræða.” Þá verði ekki talið fela st gáleysi í þessari háttsemi stúlkunnar. Slysið verði því rakið til óhappatíviljunar. Í bréfi dags. 19.02. sl. lætur vátryggingafélagið þess og efnislega getið að bóndinn hafi vitað af því að stúlkan hafi verið með astma. Hún hafi dvalið hjá honum sumarið fyrir slysið og komið aftur þetta vor og aldrei á þessum tíma fengið astmakast. Vegna þessa hafi bóndinn ekki haft tilefni til að ætla að hún gæti “fengið þvílíkt kast sem hún svo fékk.” Félagið vísar til sammings sem sé gerður við foreldra barna og kynningar á honum þess efnis að dvölin feli í sér umgengni við dýr. Umgengni við dýr feli í sér ákveðnar áhættur. Ekki sé hægt að fyrirbyggja að dýr fælist og það sé ósannað að rekja megi tjónið til astmakasts stúlkunnar. Fram kemur og m.a. að “tjónið hefði allt eins getað orðið þrátt fyrir að stúlkan héldi í tauminn.” Ekki megi “gleyma því að

hestinn sat annar drengur sem var óvanur hestum og má allt eins gera ráð fyrir því að hann eigi þátt í því sem gerðist". Vátryggingafélagið telur að bótagrundvöll skorti, ekki sé um hlutlæga ábyrgð að ræða og sök sé ekki til að dreifa hjá vátryggingataka.

Álit.

Með hliðsjón af fyrirleggjandi gögnum telur nefndin að verkstjórn vátryggingartaka hafi verið ábótavant í umrætt sinn. Hinn slasaði var óvanur hestum og alls ófær um að teyma hestinn. Þrátt fyrir að stúlkan hafi fengið astmakast þá verður að telja að það hafi verið óvarlegt af henni að láta drenginn hafa taum hestsins. Ekki verður séð að það hafi verið nauðsynlegt.

Nefndin getur ekki fallist á að rekja megi tjónsatburð máls þessa til óhappatilviljunar. Hún telur að tjónið megi rekja til vanrækslu vátryggingartaka. Fallist er á skaðabótaábyrgð samkvæmt þeirri ábyrgðartryggingu sem hér um ræðir. Það að umrædd stúlka fékk astmakast kemur ekki í veg fyrir ábyrgð bóndans (vátryggingartaka) í því tilviki sem hér er til umræðu. Gera verður auknar kröfur til bænda sem taka að sér börn til sumardvalar gegn greiðslu, að þau séu ekki látin annast vörslu hesta líkt og í því tilviki sem hér er til umræðu.

Þess ber að geta að reglum um fyrningu krafna var ekki borið við í máli þessu.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er fyrir hendi samkvæmt ábyrgðartryggingu umrædds bónda.

Reykjavík 9. mars 1999

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.